

et Forslag, som heller ikke ligger for, og jeg sagde ogsaa, at jeg gerne vilde slutte med at omtale Forslag, som ikke ligge for. Jeg havde maaske ikke været berettiget til at gøre det, hvis ikke den højtærede Finansminister netop havde nævnt dette Forslag, som findes paa Finansloven, om, at den Del af Kultolden, som skulde bortfalde i 1912, ikke nu bortfalder, men for en Tid beholdes. Det, der interesserer mig ved denne Sag, er ikke særlig Spørgsmaalet om Berettigelsen eller det heldige i at tage dette som en Anmærkning paa Finansloven; dette Spørgsmaals mere formelle Side skal jeg ikke tage op, men selve Realiteten, Kultoldens Bliven ved. Og der forhavse den højtærede Finansminister mig i Gaar med at sige — jeg synes næsten som den eneste Motivering til dette —, at da Forskæringsafgiften i sin Tid havde vist sig ikke at holde Stik, saa vilde Ministeren nu holde paa Kultolden. Jeg synes, jeg havde noget med de Forhandlinger i 1908 at gøre, og mig bekendt var der ikke den Gang nogen som helst Forbindelse mellem Kultoldens delvise Ophævelse nu og Forskæringsafgiften. Det husker jeg ikke, men derimod husker jeg ganske bestemt, at der for mit Vedkommende og som Betingelse for at gaa med til det var ganske overordentlig Tale om, at naar man vilde have Kultolden hævet — og jeg vilde den Gang have den hævet straks —, var det som Indrømmelse til Industrien, som Godtgørelse for den Nedsættelse i Beskyttelsen, man maatte finde sig i, det var efter min Mening klart og tydeligt Begrundelsen den Gang, det var overhovedet Frigivelsen af Raamaterialet, og det, synes jeg, havde noget paa sig. Derfor gik man denne Vej. Man gik jo vidt med Nedsættelser paa Kaffe, The, Sukker, Ris og Petroleum, og saa havde man den Gang ikke Raad til at tage hele Kultolden, derfor tog man kun de $\frac{2}{3}$ af den den Gang. Men nu at ville foreslaa dette, om ikke alene af Hensyn til, saa dog med en Henvisning til, at Forskæringsafgiften ikke har holdt Stik, forekommer mig at være mærkeligt. — Det forekommer mig tillige, at man ikke kan skjule, at Forslaget om at bevare denne Del af Kultolden er en Indrømmelse af, at man har taget fejl i 1908, en Indrømmelse af, at man er gaaet for vidt med Ophævelsen af de indirekte Afgifter, thi som en indirekte Afgift maa Kultolden dog virkelig betragtes. Nu vil man kunne sige til mig: Men de indirekte Afgifter, der særlig var Tale om, dem, man mener den store Befolkning ganske særlig er in-

teresseret i, vare Kaffe, Petroleum og Ris. Javel, det er rigtigt, det mærkes naturligvis mere paa det daglige Budget, men for mig er det om at gøre her at slaa fast, at Princippet er brudt, og kan man bryde det eet Sted, kan man ogsaa gøre det et andet Sted. — Endvidere begaas der ved at beholde denne Kultold en Uret overfor dem, hvem man i 1908 lovede, at de nu skulde blive fri for den. Man begaar en Uret overfor den Industri, som maatte lide Nedgang i sin Beskyttelse, og hvem man nu vil nægte denne Indrømmelse. Jeg skal gøre opmærksom paa, at vor store Cementindustri og Teglværksindustrien ere aldeles ubeskyttede, dem har man givet dette Løfte i Henhold til det Princip, man den Gang hævdede Rigtigheden af: Raastoffernes Toldfrihed, men nu vil man ikke indfri dette Løfte. Det, som for mig er det odiøse her ved, er, at man rammer Industrien, ikke den store Befolkning, man rammer ikke i samme Grad, man rammer nogle fremfor andre. Har man først brudt med Princippet, saaledes som man har, lad os saa, siger jeg, hellere end at ramme enkelte, ligesom Tilfældet er med Skatterne, fordele det over det hele. Jeg vender tilbage til den Kaffetold, som er lavet saa upraktisk, at Nedsættelsen ikke kommer ned til dem, som købe i Smaaavægt. Kaffetolden ændret nu vilde i Virkeligheden ikke blive følt saa overmaade meget af de smaa Forbrugere, underligt nok, thi vi tale jo her saa meget om Virkningen af Tolden for Smaafolk. Det ærede Medlem fra Fyn, det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) sagde en Gang, at der var en god Portion Teori i Toldspørgsmaalet; jeg har Lyst til at gaa videre, men det kunde være, at den Ytring, jeg vilde bruge, ikke er saa parlamentarisk, at den ærede Formand vilde tillade den, jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at jeg tror, det var en svag Antydning af Sandhed, at der er en god Portion Teori i Toldspørgsmaalet. — Lad os se paa en af de andre Sætser, vi den Gang satte ned. Sukkerpriserne ere i Dag paa Grund af Forhold, vi slet ikke ere Herrer over, rundt regnet 6 Øre pr. Pund over Normalpris. Hvad betyder det for Befolkningen? 12 Mill. Kr. Hver Øre pr. Pund Sukker andrager 2 Mill. Kr. —, ja, jeg kunde sige 2,100,000 Kr. Disse 6 Øre betyder altsaa, at Befolkningen paa denne Nødvendighedsartikel kommer af med 12 Mill. Kr. om Aaret. Høre vi egentlig saa forfærdelig megen Klage derover? Nej, vi